

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

LETNIK 22. ŠTEV. 5.

SEPTEMBER — OKTOBER 1926.

Sal. misijonar Jos. Kerec z svojimi Kitajčki.

UREDNIŠTVO IN UPRAVNIŠTVO NA RAKOVNIKU V LJUBLJANI. ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

POŠTINA JE PLAČANA V GOTOVINI. ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○
ŠTEV. ČEK. URADA: 12945.

Vsebina.

Za kaj gre. — Don Bosco apostol poklicev. — Salezijanske obrtne šole. — Blagoslov Marije Pomočnice. — Iz naših misijonov. — Salezijanska misijonska razstava v Turinu. — Raznó. — Milosti Marije Pomočnice. — Češčenje presv. Srca.

SLIKE: Nastop telovadcev v Sal. sirotišnici v Macau (Kitajsko). — Telovadne vaje kitajcev. — Kitajska: ženin in nevesta.

Druga obletnica posvetitve cerkve Marije Pomočnice.

Kakor lani tako bomo tudi letos praznovali slovesno obletnico posvetitve našega svetišča Marije Pom. Dasi nam ni bilo mogoče dobiti znižane vožnje, vendar prav vljudno vabimo naše sotrudstvo in druge Marijine častilce, da se te slovesnosti udeležijo v obilnem številu. Spored praznovanja je sledeči:

5. 6. 7. septembra slovesna tridnevica. Ob polsedmi uri zjutraj sv. maša z blagoslovom; zvečer ob polosmih litanije M. Božje in blagoslov.

Na pred večer Marijinega Rojstva o pol sedmi uri kratki prizori in petje v gledališki dvorani. Nato o pol osmih govor o Mariji, pete litanije in blagoslov.

8. September. Ob 5. uri zjutraj sv. maša pred Najsvetejšim, nato govor in potem več drugih sv. maš. O pol 10. uri slavnostni govor in slovesna sv. maša. Po sv. maši shed sotrudstva, če bo zadostno število sotrudnikov in sotrudnic. Popoldne o pol 4. govor zlasti za Marijine družbe, pete litanije M. B. in blagoslov. Po blagoslovu akademija na čast Materi Božji.

Češčenje presv. Srca.

V oktobru: 1. 4, 5 — 2. 6, 23 — 3. 9, 8 — 4. 5, 25 — 5. 1, 18 — 6. 3, 14 — 7. 2, 3 — 8. 9, 13 — 9. 7, 10 — 10. 6, 15 — 11. 4, 19 — 12. 8, 24 — 13. 7, 2 — 14. 2, 26 — 15. 1, 9 — 16. 8, 28 — 17. 3, 22 — 18. 9, 6 — 19. 6, 1 — 20. 7, 11 — 21. 9, 20 — 22. 8, 30 — 23. 5, 27 — 24. 2, 29 — 25. 1, 21 — 26. 2, 24 — 27. 6, 16 — 28. 9, 7 — 29. 7, 12 30. — 4, 17 — 31. 6, 4 —

V novembru: 1. 6, 18 — 2. 9, 28 — 3. 8, 15 — 4. 2, 9 — 5. 4, 26 — 6. 9, 23 — 7. 8, 5 — 8. 5, 14 — 9. 6, 7 — 10. 1, 17 — 11. 9, 19 — 12. 7, 27 — 13. 4, 22 — 14. 5, 16 — 15. 2, 4 — 16. 3, 2 — 17. 1, 6 — 18. 7, 10 — 19. 7, 29 — 20. 6, 21 — 21. 5, 8 — 22. 2, 25 — 23. 6, 3 — 24. 8, 12 — 25. 6, 1 — 26. 4, 11 — 27. 9, 24 — 28. 2, 20 — 29. 4, 24 — 30. 1, 30 — 31. 8, 13 —

Novi častilci: Peršič Cilka - Tomažič Terezija - Peršič Roza - Knavs Jožef - Lomber Anton.

Prejeli smo lepe podobe Male sv. Terezije (sepia barva, velikost 45 krat 35). Ker so ljudje zelo vzljubili veliko čudodelko sedanjega časa, bodo gotovo radi posegli po njih. Prodajajo se po 10 Din (pet skupaj po din 9, deset skupaj po dinar 8). Blagovolite sporočiti znancem in priporočiti te podobe, ki bodo gotovo vsakemu dopadle, ki pozna življenje mlade svetnice. Čisti dohodek je namenjen za vzgajanje duhovskih in misijonskih poklicev. Radi lažje pošiljatve je želeli, da se jih kolikor mogoče naroči po več skupaj.

Preskrbite si knjižico „Mala skrivnost“. Tistim, ki se želite poglobiti v notranjem življenju, bo zelo koristna. Ko je pred nekaj leti izšla v nemškem jeziku, so jo v par mesecih razprodali 30 tisoč izvodov. To kaže, da je knjižica, četudi majhna po zunanosti, velika po predmetu, o katerem razpravlja. Stane le Din 2.50 (brez poštnine).

Naročnikom „Mala Skrivnost“ še nismo mogli postreči, ker še ni popolnoma dovršena. V najkrajšem času pošljemo.

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

Uredništvo in upravništvo na Rakovniku v Ljubljani.

Za kaj gre.

Vsaka organizacija, pa tudi vsak posameznik, ki mu je previdnost božja poverila kako posebno nalogo, mora imeti pred sabo jasno načrtan smoter, h kateremu naj so usmerjena vsa prizadevanja, vsa snovanja in stremljenja. Kjer vlada smotrnost, tam je uspeh zagotovljen, kjer pa je brezsmotrnost, tam je brezuspešen ves trud in vse delo. Tudi salezijansko sotrudištvo se mora jasno zavedati svojega smotra, tistega namreč, ki ga je določil naš častitljivi ustanovnik in ki ga je odobrila sv. cerkev.

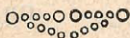
Kakšen je smoter ali namen salezijanskega sotrudištva?

Da povemo jasno in na kratko: zveličanje lastne duše in zveličanje svojega bližnjega z deli krščanske ljubezni zlasti do mladine. Salezijansko sotrudištvo je naš tretji red, ki mu je božja previdnost po čast. don Boscu določila prevažno nalogo, ki do cela odgovarja potrebam sedanjega časa. Često se poudarja, da je salezijanska družba, čigar del je tudi salezijansko sotrudištvo, moderna ustanova. Res je to: moderna v najboljšem pomenu besede. Ima pa v sebi nekaj posebnega, kar jo razlikuje od drugih redov, ki jih je odobrila sv. cerkev v teku svojega razvoja. Sal. družba ima namreč v sebi nekaj gibčnega, elastičnega, neko prazno silo, po kateri je sposobna prilagoditi se vsem krajem in tudi vsem časom; zato je ta družba poklicana, da ostane vedno moderna. Iz tega sledi jasno, da našo družbo čakajo velike in važne naloge tudi v bodočnosti. Ali je potrebno, da to poudarjamo? Nam se zdi, da je. Naše sotrudištvo mora imeti zavest, da izvršuje delo velikega pomena, in vsak posamezni član mora biti

res delaven, agil in neustrašen, da se doseže skupni smoter. Kaj naj imajo naši sotrudniki in naše sotrudnice vedno pred očmi?

Vsak sal. sotrudišnik naj bo dober in goreč kristjan, stanovit in spolnjevanju krščanskih dolžnosti. V splošni verski mlačnosti, ki se dandanes širi vedno bolj, je to neobhodno potrebno. Vera in sicer živa in delavna naj odlikuje vsakega pravega sotrudišnika!

In delovanje za zveličanje bližnjega? Kako je danes to potrebno! Vsak član sotrudištva naj bi bil apostol svoje okolice z zglodom, z besedo, s požrtvovalnim delom v blagor duš. Prilik zato ne manjka. Povsod je potrebno delo, posebno karitativno, ki tako blagodejno vpliva na duše. Don Bosco je vse svoje življenje žrtvoval za bližnjega v neumornem delu z edinim namenom, da bi čimveč duš pridobil za Boga. Sotrudniki naj bodo njegovi posnemovalci, nositelji njegovega duha. Don Bosco je neizmerno ljubil sv. katoliško cerkev in njenega poglavarja rimskega papeža, za katerega je bil vsikdar pripravljen dati svoje življenje. Neumorno je zagovarjal pravice sv. stolice in povsod skušal širiti spoštovanje, ljubezen in zvestobo do nje. Tudi v tem naj ga sotrudniki posnemajo. Vsak član sotrudištva naj bo goreč zagovornik božjega namestnika na zemlji, naj goji do sv. cerkve neomejeno spoštovanje in ljubezen. Kjer vlada spoštovanje in ljubezen do sv. katoliške cerkve in njenega poglavarja, tam cvete tudi lepo čednostno življenje, tam vlada krščanska ljubezen, sloga in mir. Ža to gre torej, da naši sotrudniki postanejo pravi gorečniki za sveto stvar, za razširjenje božjega kraljestva v sebi in v bližnjem.

V ZARJE SVETNIŠKE. Svetniška razprava o don Boscu redno napreduje. Dne 20. julija t. l. se je vršilo najvažnejše tozadevno zasedanje rimske kongregacije, ki je razpravljala „de virtutibus“, t. j. o junaških čednostih našega častitl. ustanovnika. Vesti, ki so nam došle iz Rima, nam poročajo, da se je vse dobro izteklo. Sedaj je nadaljnji razpravi odprta pot in upajmo, da bo v primeroma kratkem času sv. cerkev izrekla svojo končnoveljavno sodbo. Molimo prav prisrčno v ta namen!

Don Bosco apostol poklicev.

Don Bosco je dal sv. kot. cerkvi nad dva tisoč duhovnikov. Kako jih je pridobival? Predvsem z molitvijo. Don Bosco je molil: »Oče nebeški, pridi k nam Tvoje kraljestvo po nebeški kraljici Mariji!« Marijo je prosil: »Nebeška kraljica, pripravi v kraljestvu svojega Sina za one, ki jih bom pridobil za njegovo službo sto . . . tisoč . . . milijon . . . brez števila prostorov!« In Marija mu je obljubila sto . . . tisoč . . . brez števila prostorov. Dobra krščanska mati, ki je zvedela za to obljubo, je prišla s sinčkom k don Boscu: »Don Bosco, slišala sem, da vam je Marija obljubila za vaše sinove v nebesih brez števila prostorov; ali bi hoteli sprejeti tudi mojega sina in mu zagotoviti prostor v nebesih?« Don Bosco se je nasmehnil, pobožal dečka po glavi in ga z veseljem sprejel. Ta deček je postal slaven misijonar v Južni Ameriki in pozneje škof.

Don Bosco je hodil veliko okrog pridigovat. Nekoč je prišel v Castelnuovo d'Asti. Tu je slišal pripovedovati o nekem dečku, ki je znal izvrstno zabavati svoje vrstnike. Zbiral je otroke svojih let, jim maševal in pridigoval. Včasih se je napravil celo za škofa; dal si je na glavo papirnato mitro, v roke je vzel paličo, se usedel na voziček in štirje tovariši „konjički“, so ga morali peljati okrog po vaši, on pa je slovesno delil na vse strani svoj „nadpastirski“ blagoslov. Don Bosco ga je želel spoznati. Predstavili so mu 12letnega dečka, živahnega kot živo srebro. Drugi dan je don Bosco govoril z njegovo materjo, očeta namreč ni imel več. Vprašal jo je, smeje se: „No, mati ali mi prodate svojega fanta?“ Žena je enako šaljivo odvrnila: „Pri nas prodajamo samo ovce, fantov pa ne, dam ga vam zastonj.“ Don Bosco je dečka vzel s seboj v Turin. Ta deček je bil 28. febr. t. l. umrl kard. Cagliero, slava in ponos Salezijanske družbe.

Don Bosco je zamudil vlak. Hôdil je po postaji gori in doli ter čakal na drugega. V bližini zapazi gručo kričečih dečkov. Igrali so vojsko. Glas enega izmed njih je prekašal vse druge. Bil je to odločen in zapovedujoč glas poveljnika. Gruča pridrvi mimo don Bosca in ta jih ustavi. Majhen a pogumen poveljnik stopi pred njega, ga premeri od nog do glave,

upre vanj svoj oster pogled in mu pravi: „Kdo ste vi, da si upate motiti našo igro?“ „Jaz sem vaš prijatelj“ odgovori don Bosco. Fantje so se čudili prijaznemu duhovniku, ki se je začel prijateljsko z njimi pogovarjati. Na koncu vpraša don Bosco malega poveljnika: „Ali bi hotel iti v šole?“ „Kako, ko nimam več očeta, mama pa je uboga in imam še mlajše bratce in sestrice!“ „Nič ne de,“ mu reče don Bosco, „bodi priden in prosi g. župnika, naj te priporoči don Boscu v Turinu.“ Črez par tednov je bil Mihael Magone — tako je bilo ime malemu poveljniku — v don Boscovi šoli. Gospod je tega dečka zgodaj poklical k sebi ter tako utrgal eno najlepših cvetk z don Boscovega vrta.

Povsod kjer je don Bosco pridigoval, je opominjal ljudi, naj dajo v šole sinove, ki bi čutili v sebi duhovski poklic. Župnikom je priporočal, naj iščejo takih fantov in jih po možnosti podpirajo. Sad teh bodril je bil, da je število dobrih dijakov in z njimi tudi bogoslovcev ter duhovnikov naraščalo. Don Bosco pa je na ta način dobil v svoj zavod fante, kakršen je bil Frančišek Besucco in Dominik Savio. Kot Mihael Magone, tako tudi ta dva nista sicer dosegla vzvišenega stanu, po katerem sta tako vroče hrepenela; božji Vrtnar ju je poprej utrgal in presadil med angele v nebesa, vendar je zgled teh gorečih in svetih don Boscovih gojencev močno vplival na stotine mladih src, ki so prišli k don Boscu z namenom, da se posvetijo službi božji in se oklenejo oltarja.

„Žetev je velika, delavcev pa malo“ (Mt 9, 37) pošljite nam novih delavcev! Tako tožijo in prosijo posebno misijonarji. Pa tudi v naših krajih je potreba po duhovnikih velika. „Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev,“ (Mt 9, 38.) pravi Zveličar. Da, prosimo ga, kakor je prosil don Bosco. Po Mariji naj pride k nam božje kraljestvo! — Delajmo za poklice! Pomagajmo ubogim dijakom. Išči-mo mladeničev, ki čutijo v sebi poklic in pomagajmo jim odstraniti ovire na poti do vzvišenega in lepega poklica! Vse duše, ki jih bo rešil duhovnik, kateremu smo mi pripomogli do cilja, bodo rešene po naši zaslugi. In zato nas bo čakalo v nebosih bogato plačilo. Na delo tedaj! Don Bosco naj bo naš vzor!

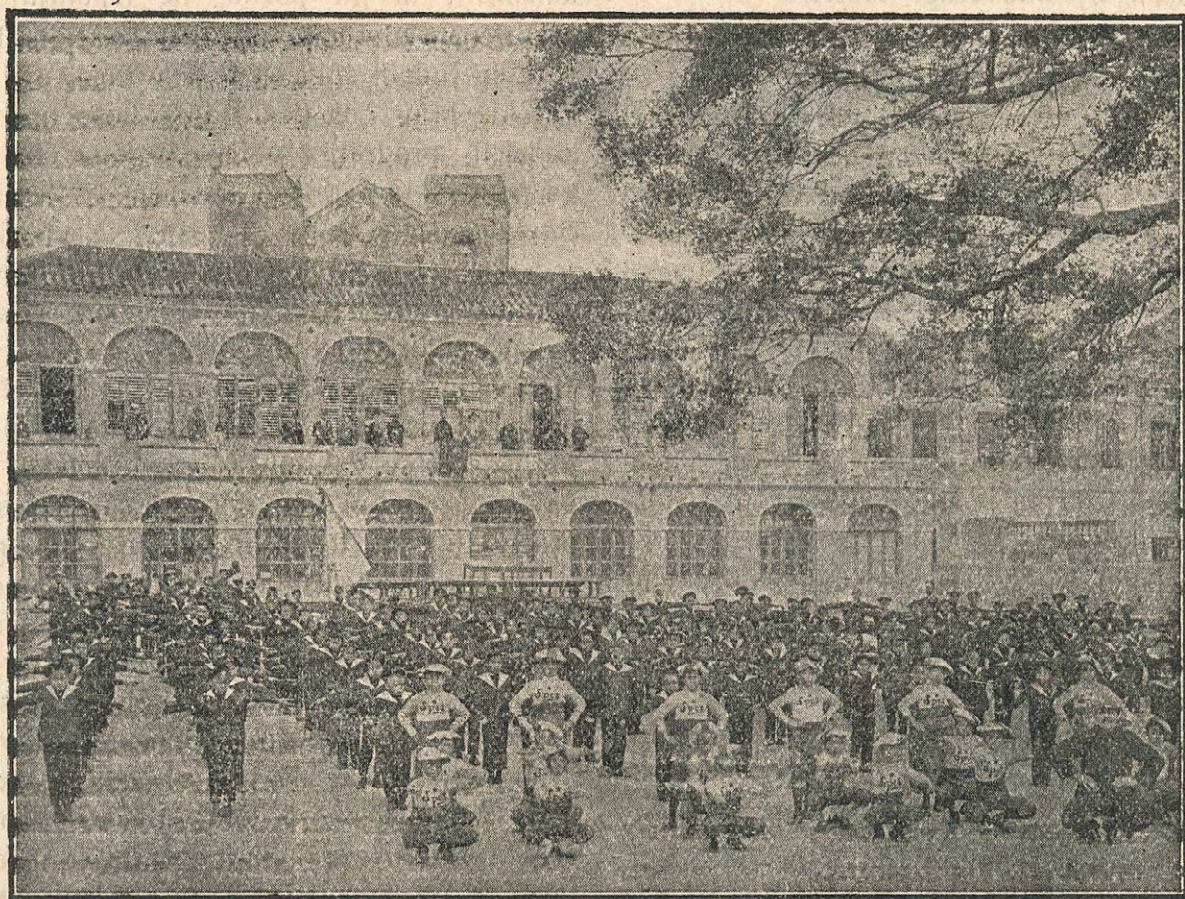
Salezijanske obrtne šole.

Strokovna šola na Rakovniku.

Pouk na rakovniški obrtni šoli, kakor je bila zasnovana v prvih letih, je bil kaj neenoten. Krojaški in čevljarški vajenci so obiskovali obrtno nadaljevalno šolo, pomočniško skušnjo so pa delali v mestu po raznih delavnicah in bili pri tem izpostavljeni marsikateri nepotrebni neprijetnosti. Dvoletni strokovni pouk za mizarje pa je bil prekratek. Zato je zavod zaprosil višjo obrtno oblast, naj dovoli, da se šo-

pridelila strokovnega učitelja za mizarstvo, da brezplačno poučuje in pomaga pri organizaciji šole.

Zelo je šel vodstvu na roko pri tem delu ravnatelj Srednje tehnične šole v Ljubljani in višji nadzornik za obrtno šolstvo, g. vlad. svetnik Ivan Šubic. Pri nadzorovanju šole je znal obzirno opozoriti na napake. Prišel je tudi parkrat posetiti raztavo, ki se običajno prireja koncem šolskega leta, in dal tudi pri tej pri-

Nastop telovadcev v Sal. sirotišnici v Macau (Kitajsko).

la poenostavi, v vseh treh oddelkih enotno organizira in spremeni v triletno strokovno šolo s pripravljanim razredom. Obenem so se predložili oblasti v odobrenje tudi na novo izdelani učni načrti.

Ministrstvo za trgovino in industrijo je načrt odobrilo in ugodno rešilo prošnjo, tako da se je začetkom šolskega leta 1923—24. otvoril pripravljani in prvi razred strokovne šole za vse tri oddelke; v višjih razredih pa je ostalo pri prejšnjem načinu pouka. V tem šolskem letu je obrtna naučna oblast blagohotno zavodu

ložnosti povsem praktična navodila glede razstave in šole. Ko je zaslužni mož meseca marca 1924. nenadoma preminul, je bilo to hud udarec ne samo za obrtno šolstvo sploh, marveč še posebej za našo še le razvijajočo se strokovno šolo. Zavod se je skupno udeležil njegovega pogreba in ga bo ohranil kot dobrotnika in prijatelja v hvaležnem spominu.

L. 1923. so posetili razstavo rizb in izdelkov strokovne šole razen omenjenega g. Ivana Šubica tudi načelnik ministrstva za trgovino in industrijo v Ljubljani, g. dr. Marn, g. vladni

svetnik dr. Lubec, ravnatelj urada za pospeševanje obrti, g. ing. Gulič, dalje zastopniki magistrata in nekaterih obrtnih zadrug.

Medtem se je spet pričela na Rakovniku graditi cerkev Marije Pomočnice. Več del za novo cerkev se je izvršilo v domači mizarnici, v prvi vrsti baldahin nad velikim oltarjem in prižnica. Kljub težkim bremenom radi zidanja cerkve je zavod v tem času nabavil stroje za mizarsko delavnico.

Pomladi 1. 1925, se je šola udeležila razstave vajeniških del v Ljubljani. Razstavilo je 35 učencev svoje izdelke; izmed teh jih je bilo 14 obdarovanih, in sicer so dobili 4 diplomo prve vrste, 10 pa diplomo druge vrste.

Z novim šolskim letom (1925-26) se je otvoril zadnji t. j. tretji razred strokovne šole. Začetkom leta, je bilo sprejetih okrog 90 učencev. V tem letu je bilo treba doseči končno odobritev učnih načrtov in pravico javnosti tudi za izdajanje odhodnih izpričeval, ki nadomeščajo pomočniško pismo. Ministrstvo za trgovino in industrijo v Beogradu je prošnji ugodilo. Odlok je bil podpisan 24. aprila 1926. — v dnevü, ki je po naših zavodih posvečen Mariji Pomočnici. Delo, ki se je začelo pod vodstvom sv. Jožefa, je vzela pod svoje okrilje tudi Marija Pomočnica: upamo, da ga bosta podpirala in ščitila tudi v bodoče.

Zavedamo se, da naši strokovni šoli še marsičesa manjka in da še nikakor ni na višku; vendar upamo, da bo z božjo pomočjo napredovala od leta do leta.

Posebne ugodnosti.

Učenci strokovne šole imajo v zavodu marsikatero ugodnost, ki je zunaj ne bi imeli. Predvsem je za mladeniče te starosti, ko baš doraščajo, dobro da niso brez nadzorstva, ali, da niso v rokah izprijenih, posurovelih pomočnikov, kakor se dogaja po nekaterih večjih delavnicah. Malo je takih mojstrov, ki bi mogli paziti na svoje vajence, kakor skrbni očetje. V zavodu pa imajo učenci kar najskrbnejše nadzorstvo. Vsak oddelek ima svojega nadziralca, ki je vedno med vajenci in ki skuša biti zanje ne samo predstojnik, ampak tudi kakor starejši brat; čeprav bi mogoče rajši ostal pri svojih knjigah ali zase našel zabavo, ki odgovarja njegovi izobrazbi, vseeno živi s svojimi varovanci, se igra z njimi v prostem času, jim pomaga pri učenju, in postane kakor eden izmed njih, da

möre vplivati na njihova srca, da ima njegov dober zgled več privlačnosti in da disciplina in sploh življenje v zavodu vajencem ne postane zoprno.

Dalje nudi zavod gojencem vso priložnost, da se učijo krščanskega nauka in opravijo svoje verske dolžnosti. Nesreča je za človeka, če ni versko izobražen, če ne pozna resnic sv. vere in svojih dolžnosti do Boga. In malokdo je danes tako zapuščen glede verske izobrazbe, kakor so rokodelski vajenci, posebno po mestih. Seveda ni vse ležeče na samem poznanju verskih resnic. Še veliko hujše je za človeka, če dolžnosti, ki jih pozna, ne izpolnjuje, če v praktičnem življenju ni dober kristjan. In glede tega so mladi rokodelci še v večji nevarnosti. Zato je prav, da don Bosco hoče tudi pri rokodelcih prodreti z versko vzgojo: ona je prava podlaga in poroštvo srečnega življenja. „Začetek modrosti je strah božji.“ Zastonj so vse socialne reforme, če so brez Boga in brez odgovornosti proti najvišjemu Gospodu: nekaj časa mogoče še držijo, toda nobene stalnosti nimajo. V zavodu imajo vajenci prav glede življenja po veri vse ugodnosti. Sv. maša, pogostno prejetje sv. zakramentov, vsakoletne duhovne vaje, posebni govori in pobožnosti o večjih praznikih: vse to so krepka vzgojna sredstva, ki so na razpolagö po zavodih, posebno še po don Boscovih zavodih. Razen tega gojenci tudi sami sodelujejo na koru in pred oltarjem ter pogosto strežejo pri službi božji. Tudi se gleda na to, da so cerkvene pobožnosti slovesne in privlačne. Res je, da tudi pri taki verski vzgoji ne ostanemo stalno dobri in verni popolnoma vsi, ki so bili v zavodu. Dobijo se med njimi taki, ki se izneverijo v poznejšem življenju. Toda tega ni mogoče nikjer preprečiti. Gotovo je, da vzgoja po don Boscovih načelih blaži srce in pusti marsikaj dobrega tudi v tistih, ki pozneje vsaj začasno krenejo na slaba pota.

Vajenci v zavodu imajo različna društva, nabožna in prosvetna. V njih se navajajo na samostojnost in si privzgamajo čut skupnosti, vadijo se opravljati različne službe, ki so v zvezi s poslovanjem društev. Večkrat nastopajo na gledališkem odru in pri raznih akademijah, kar je mladim ljudem v veliko veselje in izpodbudo. Razen tega imajo svojo godbo, ki zelo povzdigne razne prireditve in nastope v javnosti. Marsikateri vajenec se v štirih letih

tako izuri, da pozneje lahko sodeluje tudi pri boljših godbah.

Koristno za poznejše življenje je tudi dejstvo, da imajo veliko tovarišev, ki bivajo skupaj z njimi v zavodu tekom učne dobe. Prijateljski odnosi med njimi trajajo večinoma še nadalje, ko vajenci že gredo iz zavoda; poleg tega se mnogi vpišejo v Zvezo bivših gojencev. Tako se goji vzajemnost med njimi, posebno vzajemna pomoč ob času brezposelnosti. Ker pridejo valenci v zavod od vseh strani Slovenije in Hrvaške, se pozneje spet razidejo v vse te kraje, vendar pa še vedno gojijo medsebojno

zvezo z dopisovanjem; marsikomu je to v veliko korist, ko išče službe. Zveza bivših gojencev bo glede tega sčasoma lahko veliko storila; prva njena naloga bo pa seveda da ohrani in goji med svojimi člani sadove vzgoje, ki so jo prejeli v don Boscovem zavodu.

Te in podobne ugodnosti nudi vajencem zavod poleg pouka v delu in šolskih predmetih, kar je seveda glavni namen šole. Naša želja je, da nastanejo podobni zavodu za obrtni naraščaj tudi drugod po Jugoslaviji in dohitijo v številu in razvoju mnoge in cvetoče obrtne solezizjanske šole pri drugih narodih.

Blagoslov Marije Pomočnice.

Sv. katoliška cerkev ima že od nekdaj navado blagoslavljanja osebe kakor tudi različne predmete, ki jih verniki rabijo. Rimski obrednik vsebuje razne obrazce takih blagoslovov in določitve, kje, kdaj in kako se smejo deliti. Med najnovejše blagoslove, ki jih je sv. cerkev odobrila spada tudi blagoslov Marije Pomočnice. Ta blagoslov se deli ob shodnih sotrudništva in raznih pobožnostih na čast naši nebeški Kraljici. Deliti se pa sme kadarkoli in sicer večjim skupinam, kakor tudi posameznim osebam.

Kako je nastal blagoslov Marije Pomočnice?

Don Bosco je vedno smatral Marijo za mogočno pomočnico svojih naprav. Marijo je imel vedno v mislih, govoril je o njej o vsaki priložnosti, povsod je skušal vzbujati zaupanje v to nebeško Mater bodisi v zasebnih stiskah, bodisi v javnih potrebah. Prepričan je bil, da je Marija krščanskemu ljudstvu najmočnejša obramba proti napadam sovražnikov Kristusove vere in cerkve. S svojim bistroidnim duhom je prodiral v prihodnost in spoznal, da se bo pobožnost do Marije Pom. povsod razširila tako, da bo vsak dober kristjan ob enem tudi vnet častivec Matere božje pod imenom Marije Pomočnice.

Don Bosco sam je imel neomajno zaupanje v Marijo, ki mu je navdihovala njegova dela, ga vodila in ga mogočno podpirala. Blagoslov Marije Pom. pa ima svoj izvor prav v tem zaupanju, ki ga je don Bosco gojil do Marije. Marija sama mu je navdihnila misel o tem blagoslovu, ki naj bi bil mogočno sredstvo, s ka-

terim bi ona delila posebne milosti vsem, ki so podpirali njegovo delo. Don Bosco je sam sestavil obrazec tega blagoslova. Ni nam sicer mogoče natančno določiti, kdaj se je to zgodilo. Gotovo pa je, da je don Bosco že dalj časa delil blagoslov Marije Pomočnice in dosegel z njim izredne milosti in mnogo čudežev. Od vseh strani so se zatekali k don Boscu in ga prosili blagoslova Marije Pom. ne samo iz preprostega ljudstva, ampak tudi imenitne osebe in visoki cerkveni dostojanstveniki.

Dne 10. marca l. 1878 je bil don Bosco v Rimu ob priliki kronanja novoizvoljenega papeža Leona XIII. Tedaj je sklenil, da izprosi za svoj blagoslov Marije Pom. odobrenje sv. stolice. V pismu, ki ga je v ta namen naslovil na sv. kongregacijo obredov, je med drugimi tudi zapisal te-le besede: „V teh žalostnih časih, v kakršnih živimo, se zdi da hoče Bog na razne in čudovite načine poveljati svojo Mater, ki jo kličemo pod imenom Marija Pomočnica. Dokaz temu je uspešnost blagoslova, ki se deli po priprošnji Marije Pom. kakor je v navadi v raznih krajih, posebno pa v Turinu v svetišču, njej posvečenem.

Prošnja je bila uslišana: dne 18. maja istega leta je don Bosco prejel dekret, s katerim sv. kongregacija obredov odobri in priporoča imenovani blagoslov, ter ga uvrstiti med liturgične blagoslove. Ta blagoslov je edini, katerega besedilo obsega direktno invokacijo Matere božje.

Da bodo naši čitatelji spoznali notranjo

vrednost tega blagoslava, ga priobčimo tu v slovenskem prevodu po latinskem izvirniku, kakor je tiskan v nekaterih najnovejših rimskih obrednikih.

Naša pomoč v imenu Gospodovem.

Ki je ustvaril nebo in zemljo.

Češčena, Marija

Pod tvoje varstvo pribežimo, o sveta božjo Porodnica, ne zapusti naših prošenj v naših potrebah, temveč reši nas vselej vseh nevarnosti, o čistiljiva in dobrotljiva Devica.

Marija, Pomoč kristjanov,

Prosi za nas!

Gospod usliši moje molitev!

In moje klicanje naj pride k tebi!

Gospod z vami!

In s tvojim duhom.

Molimo. Vsemogočni, večni Bog, ki si telo in dušo čistite Device Matere Marije, da bi vredno prebivališče tvojega Sina biti zaslužila, s pomočjo sv. Duha pripravil, daj, da bomo, ki se njenega spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah prihodnjega zla in večne smrti rešeni. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Blagoslov vsemogočnega Boga Očeta in Sina in sv. Duha naj pride nad vas (nad te) in naj vedno ostane. Amen. (Pri teh besedah mašnik pokropi navzoče z blagoslovljeno vodo.)

Naše sotrudništvo še premalo pozna in premalo ceni blagoslov Marije Pom. Zdi se nam zelo primerno, da bi se zanimanje za ta blagoslov razširilo tudi pri nas. Brez dvoma bo obrodil mnogo sadov v dušnih in telesnih stiskah. Pravico deliti ta blagoslov ima sicer vsak duhovnik, toda posebno je v navadi po naših salezijanskih cerkvah.

Da se bo zaupanje v blagoslov Marije Pom. še bolj utrdilo v srcih naših blagih sotrudnikov in sotrudnic priobčimo tu nekatere izredne milosti, ki so jih prejele različne osebe po tem blagoslovu.

Bilo je 4. junija l. 1874. praznih presv. R. Telesa. Ko cerkovnik na vse zgodaj odpre glavna vrata svetišča Mar. Pom. v Turinu, najde na stopnicah ležati bolnika, ki je bil popolnoma hrom. Na vprašanje, kako je prišel tja, je odgovoril, da ga je pripeljal na vozičku njegov prijatelj, ker želi od don Bosca blagoslov Marije Pomočnice v nadi, da ozdravi. Prenesli so ga v zakristijo, da bi tam počakal don Bosca, ki je baš takrat spovedoval gojence. Ko je don Bosco prišel v zakristijo, se nesrečnež zgrudi predenj in mu potoži, kako dolgo že trpi velike boleče po vsem telesu, posebno v

rokah in nogah, ki mu že več kot dva meseca prav nič ne služijo. Zdravniki so se izrazili, da ni nobene pomoči več, župnik in njegovi znanci pa so ga nagovarjali, naj gre k don Boscu, da mu podeli blagoslov Marije Pom., ki mu bo gotovo pomagala. Don Boscu se revež smili; zmoli kratko molitvico nad bolnikom in mu podeli blagoslov Marije Pomočnice. Nato mu reče:

— Ako zaupate v Marijo, odprite roko!

— Ne morem.

— Ni res. Začnite z enim prstom in nato z drugimi! Bolnik uboga in stegne brez težave vseh pet prstov.

— Vrlo! Tako je prav. Sedaj se pa prekrizajte!

Tudi to je bolnik izvršil nemudoma, ter vzkliknil presenečen: Ozdravljen sem! Marija me je ozdravila!

— Če vas je Marija ozdravila, hvalite zato Boga in vstanite.

Bolnik je hotel vstati oprt na palico.

— Ne tako, prijatelj, imeti morate popolno zaupanje v Marijo in vstati brez vsake opore.

To je bolnik tudi storil: vstal je brez težave in začel hoditi po zakristiji, kakor da ni bil nikdar bolan.

Ves hvaležen don Boscu in Mariji, po čigar prošnji je zadobil izgubljeno zdravje, je zapustil zakristijo. Hodil je ravno in neovirano, popolnoma ozdravljen.

Dne 9. junija istega leta se je zgodilo to-le: Neka mati prinese v zakristijo Marijinega svetišča v Turinu bolno hčerko staro kakih pet let. Revica je imela eno nogo krajšo od druge in je hodila le s pomočjo bergelj in še to z največjo težavo. Don Bosco je zmolil nad njo z navzočimi kratko molitev in ji podelil blagoslov Marije Pomočnice. Nato je zaukazal deklici, naj hodi po zakristiji, kar je ona storila nemudoma na veliko začudenje vseh navzočih in v veliko veselje svoje matere, ki je veliko trpela radi žalostnega stanja svoje hčerke. Milost je bila popolna. V znamenju popolnega ozdravljenja je deklica pustila v svetišču svoje male berglje, ki še sedaj pričajo v mogočnosti Marije Pom. in uspešnosti njenega blagoslova.

Bilo je leta 1887. dne 23. maja na dan pred praznikom Marije Pomočnice. Marijino svetišče v Turinu je bilo polno pobožnih romarjev in v don Boscovi predsobi je čakala velika množica ljudi, ki so želeli govoriti z don Boscom. Med drugimi tudi neka gospa iz Turina z bolno hčerko staro kakih deset let po imenu Josipina Longhi. Uboga deklica podvržena hudim božjastnim napadom je bila skoro popolnoma hroma: noge je niso prav nič držale, desna roka ji je bila kakor mrtva in od enega meseca je izgubila tudi dar govora. Mnogi zdravniki so se trudili, da bi jo ozdravili, toda ves trud je bil brezuspešen. Njena mati je čula pripovedovati o velikih milosti, ki jih deli Ma-

rija Pom. zato je polna zaupanja prinesla svojo hčerko v njeno svetišče in tam goreče molila k Mariji za pomoč. Sedaj pa želi, da ji don Bosco podeli blagoslov Marije Pomočnice. V predsobi je žalostno stanje njene hčerke vzbujalo občno sočut-

Med navzočimi, ki so čakali na avdijenco pri don Boscu, je bil tudi grof Cays, ki je nameraval vstopiti v Salezijansko družbo, vendar se še ni popolnoma odločil. Tisti dan se je hotel še enkrat posvetovati z don Boscom in se odločiti. Temu ple-

Telovadne vaje Kitajcev.

je, saj ni mogla ne stati, ne sedeti in večkrat je omahnila na eno ali drugo stran. Dolgo bi bilo treba čakati, da bi mati z bolno hčerko prišla na vrsto, bolnica je pa med tem hudo trpela in materi se je zdelo, da ne bo mogla zdržati do konca.

menitemu gospodu, ki je bil velik don Boscov dobrotnik, se trpeča deklica zasmili globoko v srce, zato posreduje pri navzočih, naj bi jo pustili k don Boscu naprej. V svojem srcu pa sklene: če bo ta bolnica ozdravela, je to znamenje, da me

Bog hoče v Salezijansko družbo.

Mati z bolno hčerko vstopi k don Boscu. Milo mu potoži žalosten položaj svojega otroka, rekoč, da ni nobenega drugega upanja več kot neskončno božje usmiljenje in priprošnja Marije Pomočnice. Don Bosco ji priporoči, naj trdno zaupa v Marijo, na kar podeli deklici blagoslov Marije Pom. Nato ji ukaže, naj se prekriža. Deklica hoče to storiti z levico.

— Ne z levico, ampak z desnico, ji reče don Bosco.

— Ne more z desnico, je odgovorila mati.

— Le naj poskusi, odgovori don Bosco in zopet nagovarja deklico, naj se prekriža z desnico.

Deklica dvigne tedaj ohromelo roko in se prekriža popolnoma pravilno, kakor da je zdrava.

— To si dobro izvršila, ji reče don Bosco, toda nisi izgovorila besed. Prekrižaj se še enkrat in izgovarjaj za mano besede! V imenu Očeta, Sina in sv. Duha. Amen!

Deklica, ki je bila prej mutasta, se ponovno prekriža in lepo gladko izgovori besede. Vsa iz sebe od veselja je vzkliknila: Mamica, Marija me je ozdravila!

Ko je srečna mati čula zopet govoriti svojo hčerko, je kriknila od silnega presenečenja in se glasno zjokala.

Don Bosco reče deklici:

— Sedaj, ko te je Marija ozdravila in ti vrnila dar govora, zmoli v zahvalo eno česčenomarijo.

Deklica je to storila nemudoma brez težave.

Nato ji don Bosco reče: Sedaj pa hodi po sobi brez vsake opore. Tudi to se je zgodilo: deklica je bila popolnoma zdrava. Vrata don Boscove sobe se odpro. Na pragu se prikaže čakajočim ozdravljena deklica. Don Bosco ji pravi:

— Povej tem gospodom, kdo te je ozdravil!

Deklica dvigne v svoji preprostosti prstek proti don Boscu, rekoč: — Don Bosco me je ozdravil.

— Ne tako, jo pokara don Bosco, ne govori tako, ampak reci: Marija mi je izkazala milost. Tedaj reče deklica, ponavlja za don Boscom:

— Gospodje, hvalite z mano vred Marijo, ki me je ozdravila. Glejte! Moje roke so zdrave, govorim in hodim: nobene bolezni več nimam.

Nepopisno je bilo ginjenje vseh navzočih, ki so obkolili deklico ter jo blagrovali radi tako izredne milosti.

Grof Cays, ki je bil priča vsega tega dogodka, je stopil v don Boscovo sobo, rekoč: Vse sem videl. Nobenega dvoma nimam več; hočem vstopiti v Salezijansko družbo, ako me sprejmete.

Držal je svojo besedo. Nekaj dni pozneje je prišel v Oratorij, bil je preoblečen v klerika in naslednje leto je prejel mašniško posvečenje v starosti 66 let. Živel je kot vzoren redovnik v naši družbi do svoje smrti.

Rekel bo kdo: pri vsem tem se vidi jasno mogočna priprošnja Marije Pomočnice. Toda tu je bil vmes don Bosco, svetnik, izvoljen Marijin služabnik; Marija je po njem delila milosti s posebno radodarnostjo. Res je, toda Marija ni omejila te radodarnosti na don Bosca. Blagoslov Marije Pomočnice je bil vedno neustrahljiv vrec Marijinih dobrot, pa naj ga je podeli katerikoli duhovnik. Don Bosco je ostavil svoji družbi blagoslov Marije Pomočnice kot bogato dedščino, ki ne bo usahnila, dokler bodo don Boscovi sinovi nadaljevali delo svojega častitljivega ustanovnika.

Pred nekaj leti je neki klerik iz turinskega semenišča nevarno zbolel. Zdravniki so izjavili, da je bolezen neozdravljiva. Tedaj ga pride obiskat salezijanec novomašnik Rossi, ki je pravkar dovršil svoje študije v naši osrednji bogoslovnici. Bolnik mu je potožil svoje bedno stanje in ga prosil, naj mu podeli blagoslov Marije Pomočnice. Pristavil je: ako mi Marija izprosi zdravje, hočem vstopiti v Salezijansko družbo in iti v misijone. Novomašnik mu podeli blagoslov Marije Pomočnice in bolnik je kmalu popolnoma ozdravel, vstopil v Salezijansko družbo in je sedaj misijonar v Braziliji.

V Turinu je mati nekega našega oratorijanca v enem izmed ondotnih oratorijev nevarno zbolela, tako da je morala v bolnico. Tu se ji zdravje ni hoteloboljšati. Tedaj pa jo obiše eden izmed duhovnikov dotičnega oratorija in ji podeli blagoslov Marije Pom. To je pamagalo. Mati je kmalu popolnoma ozdravela. Ta dogodek je vzbudil veliko pozornost in zelo pomnožil zaupanje v blagoslov Marije Pomočnice.

Nešteto takih dogodkov bi lahko našteali, ki vsi izpričujejo, kako mogočna je Marijina priprošnja, kako velikodušna je Marija Pomočnica do vseh, ki vanjo zaupajo.

To vse smo povedali o blagoslovu Marije Pomočnice z namenom, naj bi se tudi med našim sotrudništvom zbudilo posebno zanimanje za ta blagoslov, ki je že neštetim prinesel tolažbo, pomoč, in ozdravljenje v dušnih in telesnih boleznih.

Ako si pomagal rešiti dušo svojega bližnjega, si zagotovil zveličanje lastni duši.

Sv. Avguštin.

Iz naših misijonov.

Assam (Indija)

Gosp. Karl Mlekuš nam piše iz Shillonga: „Mnogim je povsem neznano, kje leži dežela Assam. Nekateri znanci me v svojih pisnih izprašujejo, kje bi moglo to biti in mislijo, da je Assam del Kitajske in Assamci ljudstvo kitajskega jezika in plemena. Tem in vsem drugim v pojasnilo bodi povedano, da Assam meji sicer na severovzhodu s Tibetom, ki spada h Kitajski, vendar nas od Kitajske ločijo visoke gore in razdalja med nami in Kitajsko je približno taka kot med Jugoslavijo in Afriko. Tudi razlika med kitajskim jezikom in jezikom Khasi je popolna. Khasi spada v jezikovno družino Munda—Khmer, medtem ko spada kitajski jezik v družino Indo—Kina. Zato nima ta oba jezika nič skupnega.

Jezik Khasi govori komaj nekaj nad 200.000 ljudi. Ta jezik je popolnoma enozložen in nima mnogozložnic. Nekatero besede se zde sicer na prvi pogled mnogozložne, toda če te besede natančneje pregledamo, spoznamo takoj, da ima vsak izmed zlogov svoj lasten pomen. Tako na pr. beseda *jingkyrkhu*, ki pomeni blagoslov, sestoji iz zlogov *jing*, ki je znak abstraktnega imena, *kyr*, ki je znak vzročnega dejanja in *khu*, ki pomeni blagosloviti. Odtod uporaba mnogih členic ali predpon, ki služijo za oblikovanje imen in glagolov in za izražanje vzročnega dejanja in trpne oblike.

Druga jako važna značilnost jezika Khasi je aglutinacija. Ta jezik je bogat z goltniškiimi zvoki. Polglasnik *y* je zelo podoben slovenskemu polglasnemu *e*. Na pr. v besedi *kyrpad* (prošiti) se *kyr* izgovarja kot v slovenski besedi *krt*. Ta polglasnik se rabi posebno pred *m*, *n*, *l*, *r*.

Tudi jako nenavadna zanimivost je v tem, da se nekateri soglasniki ločijo od ostalega zlogovnega dela. Tako se beseda *s'iem* (kralj) izgovarja *s-iem*, beseda *l'oh* (oblak) *l-oh*. Ako v izgovarjavi ločimo s oziroma *l* od ostalega dela zloga, ter kljub temu naglo izgovorimo celo besedo, dosežemo skoro popolno izgovarjavo. Prvotno so označili to posebnost s polglasnim *y*. Seveda ta prvotnost ne sega bogve kako daleč nazaj, kajti Khasi so začeli rabiti pisavo šele v drugi polovici preteklega

stoletja pod vplivom angleških prezbitrijancev. Sedaj jo navadno označajo z izpuščajem. Meni se zdi pravilnejši prvotni način, ker veliko bolj dosledno označa pravilno izgovarjavo.

Radi obilne rabe goltniških zvokov napravi jezik Khasi na človeka vtis škripanja potrtega kolesa. Tujci se morajo mnogo truditi, preden si pridobijo pravilno izgovarjavo.

Znamenito je to, da Khasi ne poznajo nekaterih črk, ki jih ima naša abeceda. Te črke so: *c*, *č*, *f*, *g*, *v*, *z*, *ž*. Črke *v* in *f* pa sploh ne morejo izgovarjati, pa naj se še tako trudijo. Ta nedostatek jim dela velike preglavice pri latinščini. Pred kratkem smo peli v cerkvi z gojenci latinsko pesem, ki se konča z besedami in *terra viventium* (na zemlji živih). Ker pa ne morejo izgovarjati črke *v*, so peli: in *terra bibentium*. Kdor zna latinski, takoj opazi, kako tragična je ta sprememba v pomenu, kajti *bibentium* pomeni pijancev.

Naglas je vedno na zadnjem zlogu in to je logična posledica enozložnosti jezika. Zato se pa mora naglašati: *Khassí*, *Shillóng* i. t. d.

Največje težkoče v učenju jezika Khasi dela vsekakor skladnja, ki nima nikakega stalnega pravila. Lepota jezika obstoja v umnem in harmoničnem združevanju enakoznačnih oziroma slično značnih besed, v okusnem skladanju neštetihi prepon, medmetov in drugih besedic, katerih mnoge so že izgubile lastni pomen, ali pa, če tudi ga imajo, ga često v taki zvezi izgubijo in služijo edino le kot okrasek govora. N. pr. ostavek „*Ngi i a l e h i a p i a l e h i m k a d b a l a h b a n*“ bi se prestavilo doslovno na slovensko takole: *Mi delujemo mrtvi, delujemo živi kolikor mogoče, da pridobimo znanost. Ves ta stavek pa služi za izražanje te kratke misli: Delujemo kolikor moremo, da si pridobimo znanost.*

Zgledov združevanja več sličnoznačnih besed za izražanje enega samega pojma je silno veliko. Tako: *Ka th a m k a w o h* (zidanje, pritrditi s kavlji) = zidanje; *sum-sleh* (kopati se, umivati) = kopati se i. t. d. Pravilna uporaba takih besedi nima nikakih določenih pravil in je odvisna izključno od čuta za harmoničnost jezika. Često isti izrek, ki služi prav dobro v določeni zvezi, ne služi več, ako je

zveza drugačna, dasi pomen ni izpremenjen, ker ne harmonira več z ostalim govorom. Privaditi se tej harmoniji je ena največjih težav za nas. Slovar je sicer precej lahek, zato se misel prav lahko izrazi, seveda v naši skladnji, a Khasi tega često ne razumejo in tudi sam sem videl, da so se radi take neobičajne skladnje pri stavljanju besed misijonarju smejali. Nedostanost v skladnji se močno opaža v vseh knjigah, ki so jih spisali Evropejci v jeziku Khasi, kakor je prevod sv. pisma, katekizem i. t. d. Misijonar, ki se uči jezika Khasi na podlagi takih knjig, si ne more pridobiti tako hitro pravega čuta za jezikovno harmoničnost. Da bi nekoliko spoznali jezik Khasi, hočem tu podati češčenomarijo v tem jeziku z medvrstično prestavo: *Khublei, ko Maria, kaba dap Bog (Te) blagoslovi o Marija, katera polna da ka džingajej la kyrkhu ia Pha na pdeng ki z milostjo se blagoslavlja Tebe iz med kynthej bad la kyrkhu ia u soh ka kpoh džong žen in se blagoslavlja sad telesa od Pha u Džesu. Ko Maria bakhuid, ko Kmije jong Tebe Jezus. O Marija sveta o mati od u Blej to duwai na ka byuta jong ngi nongpop, Boga moli iz strani od nas grešnikov mynta bad ha ka por ka jingizp jong ngi. Amen. sedaj in v času smrti od nas. Amen.*

Iz povedanega lahko vsakdo sklepa, koliko težav je misijonarju premagati, da more uspešno delovati med tem ljudstvom. Ne najmanjša težava dela gotovo prisvojitve njihovega jezika, ki se v vsakem oziru tako temeljito razlikuje od evropskih jezikov. Z druge strani pa je temeljito poznanje jezika predpogoj za uspešno delovanje. Vendar se misijonar ne ustraši teh in drugih težav. V svojem stremljenju zaupa v Boga, ki ga podpira s svojo milostjo, zaupa tudi v molitve svojih bratov po vesoljni zemlji, ki molijo vsak dan: „Pridi k nam Tvoje kraljestvo.“

Kvantung je kitajska provinca severno od Heungšana, kjer deluje misijonar Jos Kerec. Vsa provinca tvori v cerkvenem oziru samostojno pokrajino, ki jo vodi apostolski vikar salezijanec škof. Versiglia. Obsega več salezijanskih naprav, posebno zavodov za mladino. Najvažnejša je nova obrtna šola v SHIU CHOW. Tu objavimo poročilo, ki ga je poslal vrh. predstojniku sal. misijonar Iv. Guarona.

„Znano Vam je iz časopisov, kako burne čase preživlja naša kitajska republika. Vaša želja je, da bi Vam često pošiljali poročila, toda kaj, ko imamo le malo poročati, kar bi prineslo veselje Vašemu očetovskemu srcu.

Pred enim letom smo otvorili nove obrtne šo-

le. Bil je dan resničnega zmagoslavja za Shiu Chow (Šiu Čov) in okolico. Otvoritev se je izvršila ob navzočnosti krajevnih oblasti, raznih odličnih osebnosti, šolske mladine in številnega občinstva iz mesta in okolice. Prostori nove velike stavbe so se napolnili z radovednim občinstvom. Vse je budilo veliko zanimanje preprostih Kitajcev. Najbolj jim je ugajal krasen razgled na mesto, ker s take višočine še niso imeli prilike gledati na Shiu Chow. Premerili so hišo na vse strani in radovedno izpraševali: Kako so spravili opeko tako visoko? Koliko je stalo vse skupaj? Videč obširne spalnice, so se čudili, rekoč, kako bodo pa spali v tako velikih, sobah? Kdo je vodil tako imenično delo? Reveži! Navajeni so življenja v nizkih, tesnih kočah, ki so umazane, temne brez oken, zato se niso mogli načuditi tako zračni in svetli stavbi.

Bilo je prvikrat, da se je zbralo pri nas tako velika množica ljudi. Tudi mandarin je bil navzoč, ki je zelo hvalil stavbo, kakor tudi naše vajence, ki so nastopili s telovadbo in petjem. Posebno pa se je čudil, ko je slišal, da je bila stavba postavljena v šestih mesecih s prostovoljnimi prispevki raznih naših dobrotnikov na Kitajskem in v Evropi in da vzdržujemo brezplačno lepo število gojencev, ki se uče svoje obrti in se pripravljajo, da bodo kdaj koristni člani človeške družbe.

Mnogo se je ta dan govorilo o salezijancih in don Boscu. Celo pogani so kazali zanimanje za našo ustanovo. Kar ginjeni smo bili, ko je obče spoštovani ravnatelj višje gimnazije prof. Wong navdušeno govoril o don Boscu in orisal v kratkih potezah njegovo življenje in z vnetimi besedami slavil njegovo delo pred veliko množico ljudi, ki so ga pazno poslušali. Lep dan je bil ta, ki nam bo ostal trajno v spominu.

Sedaj pa preidem k poročilu, ki ni veselo, toda vendar izpričuje, da je Marija res naša mogočna zaščitnica.

Bilo je prvega novembra popoldne. Pri meni je bilo več upnikov, ki so zahtevali večje ali manjše vsote denarja, ker smo prav tedaj zidali zavod za Hčere Marije Pom. Jaz nisem imel niti beliča v blagajni, zato sem bil v nemali zadregi. Kar vstopi pismonoša in mi izroči brzojavko. Poslana je bila od mojega prijatelja Li Kim Kong-a in se je glasila: „Randelli (naš sobrat iz bližnje misijonarselbine Lok Chong) zjutraj odpotoval. Pri Tai Wam Tau roparji napadli barko in jo zažgali. Čolnarji pobegnili; misijonar se pogreša.“ Name je novica vplivala, kot da me je kdo s kladivom udaril po glavi. Sebratje so nemudoma opazili moje razburjenje ter me izpraševali:

- Kaj se je zgodilo?
- Nekaj strasnega: roparji so napadli našo ladjo in g. Bardelli je izginil.
- Ali jim je ubežal?
- Ali so ga ugrabili?
- Ni mogoče: saj se doslej kaj sličnega našim še ni zgodilo. Med tem je prišel tudi naš ap. prefekt škof Versiglia. Z velikim trepetom me je izpraševal, kaj se je zgodilo. S težavo sem mu razložil vsebi-

no brzojavke, tako me je davilo v grlu in mi zapiralo besedo.

Gojenci so sli v obednico, a nihče se ni dotaknil jedi, vsi so bili preplašeni in iznenadeni.

Bili so to strašni trenutki.

nego sem utegnil mu staviti vprašanje.

— Bardelli je v Pet - Moun? Rešen?

— Da rešen in sicer prav čudežno.

— Kako smo se oddahnili! Hitro vzamem par nogavic in čevlje ter hitim v Pet — Moun. Po poti mi

Kitajska: ženin in nevesta.

Kar se prikaže pri vходу mladenič, ki hoče nemudoma govoriti z mano. Bil je sluga gosp. Bardellija.

— Gosp. Bardelli je v Pet - Moun (severna vrata) in prosi, da mu pošljete nogavice in obuvale, da bo mogel semkaj — je s težavo izgovoril še prej

sluga pripoveduje pretresljivo zgodbo.

Gosp. Bardelli je hotel po opravkih v Chiu — Chow. Ukrcal se je na ladjico, ki služi misijonarjem za prevoz. Sicer je slišal nekaj, da roparji pripravljajo napad, toda neustrašen kakor je, ni veliko dal na take govorice, ki se tu često ponavljajo.

Čoln je naglo plul po bežnih valovih reke. Po dveh urah vožnje se hipoma začujejo ostri strelji. Čolnar je planil ves prestrašen k misijonarju, ki je prav tedaj počival in vzkliknil: Roparji! Bežimo! Po teh besedah je planil v vodo in za njim tudi drugi popotniki. Misijonar hitro obleče talar in stori isto: plane v vodo in plava proti nasprotnemu obrežju. Srečno je priplaval do brega, med tem pa so se roparji polastili ladje ter iz ladje steljali na misijonarja. Na veliko srečo ga niso zadeli. V družbi svojega sluga, ki je tudi srečno priplaval na obrežje, je nadaljeval peš pot proti Shiu Chow. . Dospel sem v Pet-Moun. Gosp. Bardelli me

je čakal na neki ladjici in molil. Mislil sem, da ga bom našel vsega razburjenega, toda bil je popolnoma miren. Pozdravil me je z nasmehom na ustnicah. Objel sem ga ter vzkliknil poln hvaležnosti do Boga: Deo gratias! Bog bodi zahvaljen!

Ko sem se vrnil domov v družbi rešenega misijonarja, so nas sprejeli z velikim veseljem. Vsi so hoteli slišati pretresljivo zgodbo iz ust ljubljenega sobrata, ki je bil rešen po očividnem varstvu Marije Pomočnice.

G. Bardelli je nekaj dni pri nas počival; nato pa se je vrnil v Lck Chong, da nadaljuje svoje misijonsko delo.“

Salezijanska misijonska razstava v Turinu.

Vizija.

Bilo je v Barceloni na Španskem l. 1886. Don Bosco je bil tam na obisku. Neko noč je imel sledeče »sanje«.

Zdelo se mu je, da stoji na prijaznem z gozdovi pokritem griču. Kar mu od vseh strani prihiti nasproti ogromna množica dečkov. Vsi vprek ga pozdravljajo:

„Vendar, vendar si prišel! Toliko časa že in tako težko smo te čakali! Zdaj si pa z nami in ne izpustimo te več.“

Za dečki vidi don Bosco nepregledno čredo jagnjet, ki se mu bliža. Vodi jih prelepa pastarica.

„Vidiš — ogovori pastarica don Bosca — vidiš to množico dečkov in to čredo jagnjet?“

„Da, vidim.“

„Se li še spominjaš, kakšne sanje si imel, ko si bil še deček desetih let?“

„Ves sem razburjen in zmešan. Prav ničesar se ne morem spomniti.“

„Pomisli malo in spomni se boš. Zdaj pa dvigni oči in poglej v onole smer! Tudi vi, dečki, glejte tja na tiste planjave in čitajte, kaj je napisano! — Kaj vidiš?“

„Vidim — odvrne don Bosco — vidim gore, griče, ravnino, morje in nato zopet gore, griče in morje . . .“

„Jaz vidim napis: Valparaizo“ — se oglasi neki deček.

„Jaz čitam Santiago“ — pravi drugi.

„Jaz vidim oboje“ — dostavi tretji.

„Premeri z očmi vse to — mu de pastarica — in videl boš, koliko dela čaka salezijance. Obrni se še na desno in poglej!“

„Vidim gore, griče, ravnino in morje, a

tam v dalji zrem veliko mesto“ — odgovori don Bosco.

Dečki pa kar vsi zavpijejo: „Čitamo Peking.“

„Zdaj potegni črto — nadaljuje gospa — iz enega konca do drugega, od Pekinga do Santiaga in od tam v sredino Afrike. To je delo, ki ga morajo izvršiti tvoji sinovi.“

„Toda kako? — vzklikne don Bosco — kako naj bodo moji sinovi kos toljkemu delu? Razdalje so neskončne, kraji nedostopni, število salezijancev neznatno.“

„Ne boj se! Česar ne boš storil ti, bodo storili tvoji sinovi, sinovi tvojih sinov.“

„Toda kje dobiti toliko ljudi?“

„Poglej! Vidiš tamle 500 misijonarjev? Še več jih boš imel. — Iz Santiaga kreni z očmi proti Afriki. Kaj vidiš?“

„Vidim 10 misijonskih postaj.“

„Te misijonske postaje bodo novicijati in študentati, od koder bodo izhajali novi delavci za vse te kraje. Poglej naprej! Vidiš? Od srednje Afrike tja do Pekinga zopet 10 misijonskih postaj. Iz teh ti izidejo misijonarji za one pokrajine. Vidiš tam Hong-kong, Kalkuta, tam dolí Madagaskar . . .?“

Don Bosco je gledal, poslušal in začudeno vprašal: „Kje naj vzamem toliko ljudi? Kako naj pošljem misijonarje v te kraje, polne krivercev, brezvercev, ljudožrcev?“

„Loti se dela z močno voljo! — mu je odvrnila gospa. — Samo eno ti je storiti: priporočaj svojim sinovom, naj goje pobožnost do Marije Pomočnice.“

„Bom, bom. Vsem bom povedal tvoje besede.“

Don Bosco je hotel še govoriti, a prikazen je izginila.

Od vizije do resnice.

Te sanje je vdahnil umetnik Mastroiani v krasen lesorez, ki so ga postavili takoj ob vstopu v salez. misijonsko razstavo v Turinu. Kaj bi se pač bolj podalo za uvod v razstavo kot te sanje, kjer je don Bosco v proroškem duhu videl, kar mi gledamo v resnici? Razstava je živa in verna slika dela, sadov in uspehov pedesetletnega misijonskega delovanja don Boscovih sinov. Zato se ni čuditi, da vlada zanjo toliko zanimanja. Saj pa je tudi vsestanski silno zanimivo.

Da bomo tudi mi imeli vsaj majhen pojem o njej, pridružimo se v duhu številnim obiskovalcem in si jo oglejmo!

Prva dva oddelka.

Ob vstopu nam prijazen deček poda tiskan načrt vse razstave, da se v njej laže orijentiramo. Pričnemo s prvo dvorano. Posvečena je don Boscu. Tu vidimo poleg že omejenega Mastroianijevega lesoreza tudi posnetek don Boscove rojstne hišice v Becchi, bogato zbirko raznih fotografij, slik in podob iz njegovega življenja. V plastiki lahko zasledujemo ves razvoj don Boscovega prvega zavoda od revne Pinardijeve hiše pa do zadnjega načrta za popolno preureditev in izpopolnitev z novimi mogočnimi stavbami.

Takoj za don Boscovim je oddelek kard. Cagliera. Iz velike oljnate slike na steni nam zre naproti njegova ljubezniva postava. V omarah vidimo njegovo kardinalsko obleko, na tleh pa postelj — bolje rečeno odejo sešito v vrečo — ki mu je lajšalo spanje na misijonskih potovanjih, ter majhen harmonij, katerega je rabil v daljnih patagonskih planjavah. Po stenah slike iz njegovega življenja.

Misijoni v Ameriki.

Gremo naprej in pridemo v prvo izmed treh velikih dvoran posvečenih misijonom v Južni Ameriki, torišču misijonskega delovanja kard. Cagliera. Na eni strani bogata zbirka fotografij iz prvotnega življenja divjakov, kipi v naravni velikosti, ki osvetljujejo njih nošo in šege — na drugi strani težavno civilizacijsko delo salezijanskih misijonarjev s poljedelskimi, obrtnimi in drugimi šolami, velezanimiva zbirka raznovrstnih del izvršenih od civiliziranih Indijancev: krojaški, čevljarški, mizarški in drugi

izdelki, zvezki s pisavo mladih Indijančkov in semtertja kaka skica, ki kaže potovanja don Boscovih misijonarjev. Koncem dvorane več lepo razstavljenih skupin, ki se zde kot žive. Prenesejo nas v prostrane planjave patagonske med rodove Ona in na Ognjeno zemljo. Koliko slik, albumov, fotografij, opisov — a ne utegnemo se muditi več. Oglejmo si le še velikanški zemljevid južnih delov Južne Amerike, izvršen po podatkih salezijanskih misijonarjev. Na njem je umeščenih nad 500 avtomatično se uzigajočih električnih žarnic v raznih barvah, ki kažejo salezijanske postojanke v onih krajih.

Sosednja dvorana nam bogato osvetljuje šege in noše najbolj divjih amaconskih rodov: Bororcev v Matto Grosso in Hivarcev v Ekvadorju. Velikanski krokodil in orjaška nad 5 metrov dolga kača boa čuvata vhod. Na levo si slede v nepregledni vrsti prekrasne etnografične zbirke iz življenja Bororcev. Tu vidimo vsakovrstni nakit iz pestrega ptičjega perja, s katerim si krase glavo in ledja, več lovskega ribiškega in vojnega orodja. Veliko občudovanja vzbuja zbirka ročnih del izvršenih od omikanih mladih Bororkinj. Na desno pa nas mogoče zanimajo vzorci vsevrstnega lesa iz Rio Negra, vzorci raznih sadežev, mineraloška zbirka, posebno pa oddelek pretežavnega misijona med Hivarci v Ekvadorju. Hivarci so nedvomno najmočnejši in najnadarjenejši divjaški rod, s katerim so prišli v dotiko don Boscovi misijonarji. To dokazuje na tisoče in tisoče bujno pisanih nakitnih predmetov, s katerih seva neki aristokratični čut lepote. Razstavljenih je nad 50 vencev, s kakršnimi si Hivarci kitijo glavo in vrat, umetniško spletenih iz ptičjih peruti, iz celih ptičev, opičjih kož in sličnih predmetov, ki jim jih bogato nudi narava. Med drugimi zanimivostmi najdemo ovratnico iz 6000 nanizanih opičjih zob, neko drugo iz 120.000 semen, tretjo iz 4.000 hroščevih kril. Mogoče si ogledamo tudi krasne slamnike „panama“ imenovane, ki prihajajo iz sal. misijonov v Gualaquizi (Ekvador). Gotovo pa ne smemo prezreti veledragocene zbirke metuljev in hroščev, ki vzbuja v vseh obiskovalcih največje začudenje.

Misijoni v Aziji.

V pritličju smo skončali. Stopimo v prvo nadstropje. Prvi pri vhodu je kitajski oddelek. Dve skupini — vse kipi v naravni velikosti — osvetlujeta življenje v kraljestvu vzhajajočega

solnca. Prva predstavlja družino, ki se je spreobrnila h krščanstvu. Vse poganske malike je pometala na tla, da postavi na častno mesto sv. razpelo. Druga nam kaže kitajske pogrebne navade. Pokojnikova žena z dišavami mazili njegovo truplo v krsti, da ga tako več tednov doma ohrani ter izvrši vse dolge kitajske pogrebne obrede. Zraven krste sežiga neki bonec pokojnikove spise in listine, več godcev pa gode mrtvaške posmi, medtem ko se sin trudi, da bi sežgal malikom kar največ dišav in kadila. Po stenah in v omarah je vse polno značilnih kitajskih predmetov: maliki, dišave, dežniki, čevlji, krasne slike na riževem papirju, namizna posoda, dragocene vaze, pipe za opij i. t. d.

S Kitajsko se kosa azijska Indija, bogata z dragocenimi izdelki iz slonove kosti, ki predstavljajo pagode, poganske templje, palače, ptice in druge živali. Mastroianijev plastični lešorez kaže burno pogansko procesijo.

Assamu sta posvečena kar dva oddelka. V prvem vidimo veliko steno, tapecirano s samimi dragocenimi tigrovimi kožami, med drugimi je koža, ki je vsa pobarvana s krvjo poganskega fakirja. V drugem oddelku nas utegnejo zanimati izdelki mlade sal. obrtne šole, več zemljevidov ter bogata zbirka assamskih metuljev, ki tekmuje z zbirko iz Brazilije.

Palestinski in egiptski oddelek kažeta obleko in navade domačinov, lepe izdelke obrtne šole v Aleksandriji, proizvode iz šole v Beitgemalu, svetopisemski herbarij, ki je za učenjake velikega pomena, in mnogo drugih znamenitosti.

Afrika in Avstralija.

Mimo treh velikih skupin, ki zavzemajo 20 m dolg prostor in predstavljajo zanimive prizore iz sal. južno ameriških misijonov, pridemo v dvorano, kjer takoj opazimo, da smo med zamorski rodovi. Pred sabo vidimo prizor, ki kaže zamorskega kralja, kako razsoja spor med dvema podložnikoma. Tožitelj in zatoženec sta si z belim apnom namazala gornjo laketo, da bi sodnika prepričala o svoji nedolžnosti. Tudi v tem oddelku je vse polno zanimivosti, ki kažejo življenje zamorcev delovanje in uspehe salez. misijonarjev, poljedelskih šol ter obrtnih šol v Elizabethville.

Razno.

V pritličju je še bibliografični oddelek. Ni sicer popoln, a vendar kaže, kako zelo se sale-

zijanci udeležujejo tudi na književnem polju, tako dragemu čast. don Boscu.

Za paleontologični oddelek se posebno izobraženci zelo zanimajo, ker jim nudi mnogo gradiva, a ob enem priča o vsestranski delavnosti salezijanskih misijonarjev.

Največ občudovanja pa vzbuja zdravstveni oddelek. Kaže zlozljive prenosne bolnišnice, najmodernejšo opremo za hitro pomoč, zbirke zdravilnih zelišč ter dve pretresljivi skupini, kojih prva predstavlja sestro Marije Pomočnice, zdravečo zamorčka, ki ga je pičila strupena kača; druga pa istotako požrtvovalno sestro, ki z bombažem briše rane gobavcu.

Sledi več prenosnih oltarčkov z vso potrebno opremo, kakršne misijonar lahko s sabo nosi. Med drugimi je oltarček, ki ga je daroval laški prestolonaslednik Humbert. Na koncu dvorane je velik misijonski avtomobil dar tvornice Fiat. Je tako urejen, da se da spremeniti v spalnico z dvema posteljima ter v kapelico z zvonikom, oltarjem in vsem potrebnim za božjo službo. Določen je za Patagonijo.

Na vrtu.

Prireditelji razstave so dobro vedeli, da bomo obiskovalci po obisku toliko dvoran utrujeni, zato so poskrbeli za spremembo in od tu naprej se razstava nadaljuje v prekrasnem parku z raznovrstnimi eksotičnimi rastlinami in tujimi živalmi. Tu bujno raste košato bambusovo drevje, tam vitke palme, po okusno oblikovanih gredah pa vsakovrstne tropične cvetke. V velikih ptičnicah ob straneh drevoreda je večno čebljanje in žvrgolenje krilastega drobiža iz daljnih krajev. Tu frfotajo sivi bengalčki iz Indije z rdečkastimi podbratki in posuti z belimi pikami, zraven ščebečejo brazilski kanalčki s škrlatnimi čopki in črnimi ovratniki ter cela jata pestrobarvnih pevcev iz raznih dežel. Želite kaj zanimivejšega? Evo vam ekvadorskih fazanov modre, rdeče in rožnate barve, celó vrsto jastrebov in orlov od bogvekodi, silnega kondorja iz čilskih And, košatih nojev iz patagonskih planjav in mnogo drugih, ki jim še imena ne vemo. Pred dvema pticama se ustavlja posebno veliko ljudi. Prvi je krasen ekvadorski „tukan“ spreminjastih barv, ki ima tako velikanski kljun, da so mu oči skoro sredi telesa. Trikrat na dan z vso zgovornostjo ponavlja svojo pridigo. Drugi je učeni „majna“ rodod iz Assama. Govori več jezikov, angleški, španski, italijanski, pred-

vsem pa neki indijaski jezik iz Assama, pa „Kyrie eleison“ in „Christe eleison“ zna moliti in prav slovesno zapeti „Gloria“. Zjutraj vse jutro pokašljeje, ker je bila njegova učiteljica - stara Indijanka - že močno nadušljiva. Papige iz brazilskih in ekvadorskih pragozdov — krog 30 jih je — zabavajo posebno v hivarškem jeziku, a oponašajo tudi pasje lajanje, šumenje gozdov, žuborenje rek ter glasove in petje drugih ptic.

Po drevju in po vrveh skačejo in plešejo vsakovrstne opice, v ograjah se sprehajajo večje živali iz prekomorskih dežel: dromedar, bivol, poskočna egiptska gazela, več libanonskih ovac z znamenitim nad 10 kg težkim repom, najboljšo slaščico za Arabca. Mnogo zanimanja vlada za patagonsko lamo, ki ima to posebnost, da na več metrov daleč pljune na človeka, če jo draži.

IV parku je metereološka opazovalnica, kot jih imajo salezijanci po večjih misijonskih postajah, ter šest različnih indijanskih koč s prebivalci in popolno opremo.

Kot zadnja točka na raztavi je velika dvorana, kjer se neprestano vrše kinematografske predstave z originalnimi filmi, ki kažejo salezijske misije v Belgijskem Kongu, v Palestini, Egiptu, Patagoniji in med Hivarci v Ekvadorju.

* * *

Razstava je bila otvorjena v maju. Na 350 tisoč obiskovalcev jo je že posetilo in vedno še prihajajo nove trume. Odprta ostane še ves mesec september. Vsak, ki jo obišče, se vrne iz nje poln navdušenja in občudovanja do don Bosca, ustanovnika tako zaslužnega in tako svetega podjetja.

RAZNO.

Težki dnevi preganjanja v Mehiki.

S preganjanjem kat. cerkve v Mehiki so nastopili tudi za tamkajšnje naše salezijske sôbrate težki dnevi preizkušnje. Kakor vse druge redove in duhovnike, tako je začela brezverska vlada preganjati tudi salezijance, ki že precej časa z velikim uspehom delujejo za vzgojo mladine in blagor naroda. Vodili so deset velikih zavodov; najlepša sta bila v glavnem mestu Mehiki in v Puebli. V teh zavodih je delovalo 35 duhovnikov, nekaj klerikov in laikov. Vzgajali so skupno nad 1500 gojencev notranjih in zunanjih, vodili gimnazije, rokodelske šole in oratorije. Toda sovražnikom vsega dobrega to veliko delo ni bilo po volji. Sklenili so veri in cerkvi silno sovražne zakone in na podlagi teh prisegli smrt katoliškim napravam, med drugimi tudi našim zavodom. Kar čez noč je orožništvo siloma vdrlo v zavode; odvedli so duhovnike, ki so morali takoj zapustiti vse in iti v ječo ali v inozemstvo. Po mnogih mukah in težavah, nekateri celo v smrtni nevarnosti, so pribežali čez mejo v Združene države, drugi pa so v naglici odšli na bližnji otok Cuba, precej jih je pa pribežalo v Italijo. Nekateri se že več mesecev skrivajo pri dobrih ljudeh popolnoma preoblečeni, ne da bi mogli maše-

vati; kajti vsi cerkveni obredi so strogo prepovedani razen ene same maše v župnih cerkvah.

G. inspektor Pavel Mortaldo se že skoraj pol leta skriva pri dobrih družinah, ki ga hranijo in podpirajo. Zavodi so vsi zaprti. V vsakem je smel ostati le po en ali dva sobrata laika, da vodita oskrbo in gospodarstvo zavoda. Kapele in cerkve so orožniki zaklenili in vsa vrata zapečatili, tako da nikdo ne more vstopiti. Dečki so morali zapustiti zavode in iti domov sredi šol. leta. Uboga mladina! Kako lepo vzgojo so imeli v zavodu! Mnogo jih je bilo revežev in sirot, in so v zavodu našli svojo drugo domačijo, sedaj pa so vrženi neusmijeno zopet na cesto in v zapuščenost. Kako težko je sedaj dobrim krščanskim staršem, ki bi radi dali svoje otroke v pošteno krščansko šolo, v dobro vzgojo, pa nimajo kam, ker so vsi zavodi in šole razen brezverskih strogo prepovedane. To se pravi naravnost uničevati razvoj in dobrobit državljanov, to je greh nad narodom in kulturo; vendar brezbožneži in sovražniki cerkve se poslužujejo tudi tega srestva, samo da bi zatrli vero. Pač ne vedo, da božja roka vlada tudi nad njimi in da bo Bog tudi z njimi obračunal, kakor je že z vsemi drugimi preganjalci sv. cerkve. Oni so izginili cerkev, Gospodova

pa se širi in razcvita vedno bolj. Bog daj, da bi tudi v Mehiki kmalu na novo vsklilo iz preganjanja cvetje novega bujnejšega verskega življenja. Zato priporočamo vsem našim sodelavcem in sodelavnicam te naše trpeče sôbrate ter sploh vso kat. zadevo v toplô molitev.

Misijonske prireditve na Radni.

Iz Radne nam poročajc: „Po vseh salez. zavodih se misijonska misel poživlja in širi, povsod se vrše misijonske prireditve v proslavo petdesetletnice salez. misijonov. Pri nas na Radni smo imeli meseca julija kar tri lepo uspele misijonske prireditve.

Prvi so bili naši oratorijanci. Imeli sô svoj misijonski dan in z občudovanja vrednim navdušenjem so se medsebojno vneli za misijonsko delovanje. Sklenili so, da bodo vsak večer, preden se vležejo počivat, zmolili eno češčenomarijo za misijone, da bodo pridno nabirali znamke v ta namen, ter iz lastnih prihrankov zložili vsôto za odkup zamorčka na ime Ciril. Njim v čast in drugim v spodbudo bo di povedano, da svoje sklepe res zvesto izvršujejo.

Novinci se seveda v misijonskem navdušenju od oratorijancev niso dali prekositi. Tudi oni so priredili prav lepo uspeli misijonski dan. Sklenili, so da se hočejo z medsebojno postrežljivostjo pripravljati na misijonsko delovanje, da hočejo vsak dan zmoliti za misijone očenaš in češčenomarijo z vzdihljajem: „Rešenik sveta, reši Rusijo!“, da hočejo z vsemi mogočimi sredstvi vzbujati misijonske poklice po znanih krajih, ter pridno sodelovati pri listu „Mali misijonar“.

Dne 25. julija smo imeli še skupno misijonsko slavje, katerega se je udeležilo tudi ljudstvo iz okolice. Pridigar je pred slovesno sveto mašo prav lepo opisal pomen in važnost misijonskih poklicev. Po večernicah je bila prireditev v dvorani. Govorniki so očrtali razvoj salezijanskih misijonov, napredek misijonske misli med Slovenci ter podali več lepih in praktičnih navodil, kako delovati za misijone. Sodelovali so domači pevci ter tamburaški zbor iz Sevnice, ki je proizvajal več skrbno pripravljenih točk“.

Salezijanec dr. Avg. Hlond primas Poljske.

Papež Pij XI je v koncistoriju dne 24. junija imenoval za nadškofa v Gneznu in Poznan-skem našega sobrata Poljaka dr. Avgusta Hlon-

da, dosedanjega škofa v Katovicah. Z ozirom na to, da je gnezenski nadškofijski sedež primacijalni, je s tem imenovanjem postal naš sobrat primas vse Poljske t. j. škof, ki ima med vsemi poljskimi škofi najvišjo stopnjô časti.

Novo imenovani nadškof in primas je bil že večkrat v Ljubljani, poslednjikrat lansko leto za kongres za vzhodno vprašanje. Pravi don Boscov sin je, ki ga odlikuje posebna ljubezen do naše družbe, umetnost pridobivanja src po zgledu našega ustanovnika don Bosca, visoka učenost in prav apostolska delavnost.

Novemu nadškofu in primasu bratskega poljskega naroda vdano častitamo in prosimo Boga, naj mu podeli vse tiste milosti, ki so mu potrebne na novem sicer visokem, toda težavnem mestu.

Salezijanski ravnatelji pri sv. Očetu.

Dne 2. avgusta je sprejel Pij XI. pri posebni avdijenci kakih 140 salezijanskih ravnateljev iz vseh naših provinc v Evropi. Med njimi sta bila tudi dva Slovenca g. dr. Volčič, ravnatelj na Rakovniku in g. Povše ravnatelj v Veržeju. Pri sprejemu so sv. oče dali vsakemu poljubiti prstan in z nekaterimi so tudi izpregovorili nekaj besed. Naposled so sv. oče še nagovorili vse skupaj in jasno izrazili svojo naklonjenost do Sal. družbe in njenih naprav. Končno so vsem navzočim podelili svoj blagoslov ter dali vsem ravnateljem pooblastilo podeliti enkrat papežev blagoslov svojim dragim, gojencem, sodelavcem in sodelavnicam.

Naš novi prov. predstojnik.

Kmalu bo preteklo 25 let, odkar so salezijanci ustanovili svojo prvo naselbino na slovenski zemlji. V tej razmeroma kratki dobi se je salez. delo med Slovenci toliko razvilo, da je v novoustanovljeni Jugoslaviji nastala samostojna vizitatorija t. j. nekaka podprovincia. Naš vizitator je bil dr. Peter Tirone, ki je ob enem tudi vodil kot inspektor našo poljsko provinco in imel sedež v Varšavi. Pred enim letom je bila naša vizitatorija povzdignjena v pravo inspektorijo ali redovno provinco. Prvi naš inspektor je bil prej imenovani g. dr. Tirone, ki pa je bil ob enem imenovan za člana vrhovnega kapitlja. To je bilo vzrok, da je vse leto bival v Turinu.

Letos pa so predstojniki imenovali novega inspektorja v osebi vlč. g. Stanislava Plywaczka,

ki je bil doslej ravnatelj v enem izmed naših zavodov na Ogrskem. Nevoimenovani gosp. in-spektor, ki je po rodu Poljak, bo imel svoj sedež v Ljubljani. Med tem ko se prešnjemu predstojniku g. dr. Petru Tironeju prisrčno zahvaljujemo za požrtvovalno in očetovsko skrbli-

vost, s katero je vodil usodo naših zavodov dolgo vrsto let, vdano pozdravljamo novega predstojnika, kateremu je božja previdnost naložila težko nalogo nadaljevati v Jugoslaviji salezijansko delo.

Milosti Marije Pomočnice.

Hočete milosti Marije Pomočnice?

1. Imejte trdno zaupanje in molite! Molite k Jezusu v Najsv. Zakramentu, ki je vir vseh milosti in k Materi božji, ki je posredovalka za vse milosti!

Posebno priporočamo devetdnevnicu na čast Mariji Pomočnici. Devet dni zaporedoma molite vsak dan 3 očenaše in češčenemarije na čast najsvetejšemu Zakramentu z vzklikom: „*Naj vedno češčeno in hvaljeno bo, presveto in božje Rešnje Telol!*“ in trikrat češčena bodi Kraljica z vzklikom: „*Marija pomoč kristjanov, prosi za nas!*“

2. Obljubite, da se hočete varovati greha in ohraniti posvečujočo milost božjo na duši! Vsaj enkrat med devetdnevnicu prejmite sv. zakramente!

3. Obljubite miloščino ali kako drugo dobro delo v prid salezijanskim napravam, ki so se razvile pod posebnim varstvom Marije Pomočnice!

Pepca Slovečeva, Sevnica, poroča: „Dne. 26 aprila sem padla s kozolca ter se močno poškodovala. Zdravnik je izjavil, da najbrž ne bom ostala radi silnega udarca na glavi. Bili sta tudi zlomljeni dve rebri in kost v plečih, koščice pa so se zadrle v pljuča. V tej stiski sem se zatekla k Mariji Pom. V zavodu so začeli zame devetdnevnicu. Sredi devetdnevnic sem čutila znatno zboljšanje. Zdravnik se je kar čudil radi tako hitrega ozdravljenja. Mariji čast in hvala za čudežno pomoč!

Jakob Kosi iz Lahonec piše: „Zbolel sem za jetiko: pol leta že nisem mogel več v cerkev k sv. maši. Ker sem videl, da ni več zdravniške pomoči zame, sem si obesil tik postelje sliko Marije Pomočnice, h kateri sem se zatekel z zaupno molitvijo za ozdravljenje. Bil sem uslišan: zdravje se mi je vrnilo. V zahvalo za to

pošljem dar za Marijino svetišče na Rakovniku“.

Ana Jeraj iz Bevk, Poroča: „Že več kot deset let je minulo, odkar me je začela boleti noga. V začetku mi je začela otekati v kolenu, polagoma pa so postajale bolečine vedno hujše in oteklina večja. Šla sem k zdravniku; ta mi je rekel naj grem v bolnico, kjer so mi dali nogo v mavec; pa mi ni nič pomagalo. Ko sem se vrnila domov, me je začelo tako boleti, da nisem mogla hoditi brez bergelj. Za nekaj dni mi je nekoliko odleglo, pa so se bolečine kmalu zopet povrile. Bilo je letos o Veliki noči. Obljubila sem Mariji zahvalo, če bom mogla iti brez bergelj k procesiji. In glej čudo! Prav lahko sem šla brez bergelj k procesiji. Prav tako sem lahko hodila, ko je bila procesija presv. Rešnjega Telesa. Sedaj izpolnim obljubo in se prisrčno zahvaljujem Mariji za vrnjeno zdravje“.

S. T. Turnišče, poroča: Pri neki nesreči sem se v skrajni sili, ko sem bil zgubil že vse upanje na človeško pomoč, spomnil na Marijo Pom. in ji obljubil milodar, ako mi bo pomagala. Res me je Marija uslišala; kajti nesreča se je obrnila v srečo. V znamenje hvaležnosti pošljem dar 100 Din.“

Iz Nizze, kjer imajo svoj novicijat naše sestre Marije Pom. smo dobili sledeči dopis: „Bila sem novinka Hčera Marije Pom. v Nizzi. Kakô sem hrepenela po dnevu, ko se bom popolnoma posvetila božjemu Ženinu, to ve samo Bog. V začetku meseca februarja 1924. pa sem začutila v prsih bolečine. Od dne do dne sem postajala slabša. Nisem mogla spati, ne uživati hrane. Misel, da bi morala zapustiti družbo Hčera Marije Pom. me je zelo mučila. Prišel je mesec maj. Kaj naj storim. . . ? Zatekla sem se z otroškim zaupanjem k Mariji Pom. prepričana, da bom uslišana. Pričela sem kolikor mogoče pobožno devetdnevnicu v Njeno čast, ki naj bi se končala 24. maja. Moja blaga

g. predstojnica mi je rekla, da pokličejo zdravnika, a jaz sem prosila, naj še počakajo kak dan. Približal se je slovesni 24. maj. Povabljen smo bile k procesiji v materinsko hišo oddaljeno kakih 20 minut od novicijata. Ko smo se vračale domov, sem bila popolnoma ozdravljena. Po preteku enega leta ne čutim niti za trenutek več bolečin, ki so me prej mučile več mesecev. Vsa hvaležna Mariji izpolnim svojo dožnost in prosim, da se ta milost objavi v Vestniku. Blagi sotrudniki in sotrudnice naj hvalijo z menoj mogočno Kraljico!

Nizza Monferrato 25. maja 1926.

s. Amalija Rak
Hčerka Marije Pom.

Nadalje se zahvaljujejo za prejete milosti:
Neimenovani, Bled, za povoljno rešitev neke težavne zadeve. — **N. N.** Sv Peter, Savinska dolina, za ozdravljenje težko bolnega sina. — **L. Pustinek** za ozdravljenje podeljeno med devetdnevnic. — **Magdalena Jubelj**, Majšparg, za zboljšanje zdravja težko bolne matere in za odstranitev grozečega požara v vasi. — **Marija Božnik** za več prejetih milosti. — **Antonija Jankovič**. Nova Cerkev pri Celju za ljubo zdravje po opravljeni devetdnevnic. — **Liza Zabukovec**. Prihova (Mozirje) za večkratno pomoč v dušnih in telesnih potrebah — **Ana Butala** v imenu Marije Ihure za čudežno ozdravljenje in srečen izid operacije v teku devetdnevnic. — **H. Justin** za zboljšanje zdravja. — **Z. M.** za pomoč v težki bolezni. — **Amalija**.

Brezovar za pomoč v hudi stiski. Pošilja 50 lir.

— **Edvard Hedrih** za zdravje pri živini.

Angela Kočevar za uslišano prošnjo. — **Marija**

Mihelič za ozdravljenje. Dar 200 Din. — **Marija**

Vetrič. Podklanec, za ozdravljenje v hudi bo-

lezni. — **L. Z.** za ozdravljenje v težki bolezni.

— **Marija Bremšak** za uslišano prošnjo. — **N.**

N. za uslišano prošnjo. Dar 25 Din. — **Druži-**

na Novak, Javornik, za ozdravljenje brata. —

N. N. iz Dol za ozdravljenje otroka. — **N. N.**

za ozdravljenje hčerke. — **Antonija Cerar** za

ozdravljenje. — **Ivanka Kolar**, Vuhred, za več-

krat uslišano molitev pri bolnem otroku. —

Marija Jaklič za ozdravljenje bolezni na očeh

in v grlu ter živčne bolezni. Dar 100 Din. —

Marija Knuplješ za uslišanje v neki zadevi. Dar

100 Din. — **Neimenovana** za zdravje. Dar 100

Din. — **Marija Hren** za ozdravljenje. — **Mari-**

ja Uršič za prejete dobrote. Dar 25 Din. —

Franja Zemljan Hrastnik, za večkratno usliša-

no prošnjo — **N. N.** iz Dobrunj za uslišano

molitev. Dar 52 Din. — **N. N.** za večkratno

uslišano prošnjo. Dar 50 Din. — **Frančiška Jančar**

za prejete milosti. Dar 100 Din: — **Sestre Kralj,**

Iljaševci, za milost ozdravljenja. — **Marija Me-**

dle za dvakratno uslišano prošnjo. — **Ivana**

Zakrajšek, Kromlje za čudežno najdenje zelo

važnega pisma. — **N. N.** iz Mote za prejeto

milost. — **N. F.**, Ljubljana, za vrnjeno zdrav-

je. — **N. N.** iz Dol za prejeto milost. — **M. P.**

K. za zdravje otroka. Dar 20 Din.

Umrli.

Dne 27. julija je umrla v Ljubljani ena najbolj gorečih salez. sotrudnic: gč. **Marija Gregorač**.

Odkar je spoznala salezijansko družbo — in to od začetka bivanja salezijancev v Ljubljani — je vedno ostala zvesta in marljiva sotrudnica. Le Bog ve, koliko je storila, zlasti pri zidavi Marijinega svetišča, in kako dragoceno krono si je s svojim delovanjem spetla v nebesih. Natančno je opazovala salez. delovanje in kadar je uvidela, da so salezijanci v težavah, se je na vse načine trudila, da jim je to težavo lajšala. Kako veliko ljubezen je gojila do salez. družbe, vidimo v njeni zadnji bolezni. Komaj je živela, toliko je bilo njeno trpljenje, med tem

trpljenjem pa je imela vedno pri sebi list papirja in svinčnik in je vsakega, ki jo je prišel obiskat, prosila, naj žrtvuje kako malenkost za duhovske in misijske poklice. Njena beseda je imela čudovit vpliv. Znala si je pridobiti spoštovanje in ljubezen in s tem spoštovanjem in s to ljubeznijo vse, za kar je prosila. Njeno življenje ni bilo brezplodno, njeno delovanje ni bilo prazno: rodilo je sadove na zemlji in si spletlo dragoceno krono za večnost. Molimo zanjo! Naj počiva v miru!

Nadalje priporočamo v molitev sledeče umrle sotrudnice:

Tenses M. iz Ljubljane — Kramar Katarina iz Podkorena — Kühar Ana iz Murske Sobote — Kramar Janeza iz Podkorena.